

ΑΠΟ ΤΑ ΣΥΖΥΓΙΚΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΜΙΑΣ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΤΡΙΑΣ

Ἡ ζωὴ τοῦ Μάριον Ὁπας. Ὁ ἔρωσ τοῦ πρὸς τὴν Μπέσσυ Χοῦρκερ. Τὰ ὄνειρα καὶ ἡ τρέλλες μιᾶς ὡμορφῆς γυναίκα. Πῶς ἔπεισε τὸν σύζυγό της νὰ ἀσφαλίσῃ τὴ ζωὴ του. Ἐνα φαινόμενο ἀγαθότητος. Πῶς δηλητηριάσθηκε ὁ Μάριον Ὁπας. Ἡ ἰκεσίες του πρὸς τοὺς δικαστάς. Μέχρι ποίου σημείου ἐξευτελισμοῦ φθάνει ὁ ἄνδρας πὺ ἀγαπάει κλπ.

Η τελευταῖες ἡμερίδες τῆς Νέας Ὑόρκης δημοσιεύουν μιὰ ἐκπληκτικὴ ἱστορία ἀπὸ τὴν ὁποία ἀποδεικνύεται γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ πῶς ὅταν οἱ ἄνδρες ἀγαπήσουν μιὰ γυναίκα μποροῦν νὰ τῆς συγχωρήσουν τὰ πάντα, ἀκόμα κι' ἓνα ἔγκλημα εἰς θάρους τους.

Ἡ ἱστορία αὐτὴ συνέβη στὸ Σικάγο, στὴν πολιτεία τῶν γκάγκστερς καὶ τοῦ ἐγκλήματος καὶ συνεκίνησε ὑπερβολικὰ τοὺς Ἀμερικανούς πὺ τρελλαίνονται γιὰ παράδοξες καὶ ἐξωφρενικὰς ἱστορίες.

Ἴδου λοιπὸν πῶς ἔχει αὐτὴ ἡ συνταραχτικὴ καὶ περίεργη ὑπόθεσις:

Ὁ Μάριον Ὁπας ἦταν ἓνας ἀπλὸς καὶ ἀγαθὸς ἄνθρωπος πὺ εἶχε ἐγκατασταθῆ πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια στὸ Σικάγο. Ἡ μοναδικὴ διασκέδασις του ἦταν τὰ ζῶα. Τὰ ἐλάτρευε τόσο πολὺ, ὥστε μοιραζονταν μαζί του τὴ λίγη τροφὴ του. Ἐτσι πολλὰς φορὰς κοιμόταν νηστικός! Ὁ Μάριον Ὁπας εἶχε τὴ μανία νὰ μαζεύῃ ὅλα τὰ πεινασμένα ζῶα ἀπὸ τὸν δρόμο. Γι' αὐτὸ τὸ σπίτι του εἶχε καταστήσει ἀστυλιὰ τῶν ζῶων. Ὁ Μάριον ὁμῶς δὲν στενοχωριόταν καθόλου κι' ὅταν κάθε νύχτα γύριζε στὸ σπίτι του κατάκοπος ἀπὸ τὴ δουλειὰ του, ἔβαζε ὅλο αὐτὸ τὸ «τάγμα τῶν πεινασμένων» νὰ φάῃ καὶ νὰ κοιμηθῇ κ' ὕστερα ξάπλωνε κι' αὐτὸς στὸ κρεβάτι μερίδα του.

Αὐτὴ ἡ ζωὴ βέβαια δὲν ἦταν καὶ τόσο εὐχάριστη. Ἦταν στιγμὲς πὺ ὁ Μάριον Ὁπας ἔνοιωθε ὅτι κάτι τοῦ ἔλειπε. Τίποτε δὲν τὸν εὐχαριστοῦσε, οὔτε κι' αὐτὴ ἡ ἀφοσίωσις τῶν ζῶων.

— Μάριον πρέπει νὰ παντρευθῆς! τὸν συμβούλευαν οἱ φίλοι του. Σοῦ χρειάζεται μιὰ γυναίκα γιὰ νὰ φροντίζῃ γιὰ τὸ νοικοκυριό σου.

Κι' ὁ Μάριον σκέφθηκε πολλὰς φορὰς αὐτὰ τὰ λόγια τῶν φίλων του καὶ τέλος τὸ πῆρε ἀπόφασι νὰ παντρευθῆ.

Νὰ παντρευθῆ; Χμ! Ἐνας λόγος ἦταν. Ποιὰ γυναίκα ὁμῶς θὰ ἦτο κατάλληλος σύντροφος τῆς ζωῆς του; Μποροῦσε νὰ πάρῃ ἔτσι μιὰ ἀπὸ τὸ δρόμο καὶ νὰ τὴν κἀνῃ γυναίκα του; Ἀσφαλῶς ὄχι. Ἐπρεπε προτιμότερα νὰ τῆς βρῆ, νὰ τὴν ἐρωτεύθῃ καὶ νὰ τῆς προτείνῃ νὰ γίνῃ σύζυγός του.

Καὶ πράγματι, ἔπειτα ἀπὸ λίγο νόμισε ὅτι τῆς βρῆκε στὸ πρόσωπό τῆς Μπέσσυ Χοῦρκερ. Ἡ Μπέσσυ ἦταν ἓνα πολὺ ὡμορφὸ κορίτσι λίγο εὐθυμο, λίγο ρωμαντικὸ, μὰ πολὺ χαριτωμένο.

«Ὁ γάμος, σκεφτόταν ὁ Μάριον, θὰ τῆς στρώσῃ καὶ θὰ τὴν κἀνῃ ἀρνάκι. Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ γίνῃ μιὰ πρῶτης τάξεως μίτρα τῶν παιδιῶν μου».

Καὶ τὴν παντρεύθηκε.

Ἡ Μπέσσυ κι' ὁ Μάριον ἔζησαν μαζί μερικὰ εὐτυχισμένα χρόνια. Ὁ Μάριον τῆς χάρισε ὅλη τὴν νεανικὴ φλόγα του, ὅλο τὸν ἔρωτά του, ὅλα τὰ νειάτα του. Ἡ Μπέσσυ γι' αὐτὸν ἦταν τὸ πᾶν στὸν κόσμο. Καὶ τὴν ἀγαποῦσε τρελλὰ, παράφουρα. Ἡ γυναίκα του ὁμῶς δὲν εἶχε καθόλου τὴν ἴδια γνώμη μ' αὐτόν. Ἐπειτα ἀπὸ λίγο, ὅταν ἐξατιμίσθηκε ἡ ἀγάπη τοῦ Μάριον καὶ ἄφησε στὴν θέσι τῆς μόνο μιὰ συζυγικὴ τρυφερότητα, ἡ Μπέσσυ ἄρχισε νὰ στενοχωρῆται καὶ νὰ ἐκδηλώνῃ τὸν δύστροπο χαρακτῆρα τῆς.

— Μοῦ φαίνεται ὅτι κάναμε τὸ μεγαλύτερο σφάλμα τῆς ζωῆς μας, τοῦ ἔλεγε, νὰ ἐνώσουμε τίς τύχες μας. Ἐσὺ εἶσαι ἓνας πρακτικὸς ἄνθρωπος πὺ δὲν σκέφτεσαι παρὰ τὴ δουλειὰ σου καὶ δὲν ὄνειρεύεσαι παρὰ τὸ φαί πὺ θὰ φᾶς αὔριο! Ἐγὼ πάλι θέλω χορὸς, διασκεδάσεις, ἐπιτελεῖο θαυμασῶν, ὡμορφες τουαλέτες, κοσμήματα, ἐφήμερες περιπέτειες. Εἶμαι μιὰ ἡρωίδα ἐνὸς μυντέρνου μυθιστορήματος.

Ἡ Μπέσσυ, ὅταν ἔλεγε αὐτὰ τὰ λόγια, τὰ ἐπίστευε. Μὰ ὁ Μάριον ἔπεφτε ἀνάσκελα στὸ ντιβάνι ἀπὸ τὰ πολλὰ γέλια τοῦ πὺ τοῦ φέρνιν δάκρυα.

Αὐτὰ ὅλα τὰ πράγματα τοῦ φαινόντουσαν τόσο κωμικά.

Ἡ Μπέσσυ ὁμῶς μέρα μετὰ τὴν μέρα ὅλο καὶ ἀπομακρυνόταν ἀπὸ αὐτόν. Προτιμοῦσε ἓνα μυθιστόρημα ἀπὸ τὴ συντροφιά του. Καὶ περνοῦσε τὰ βράδια τῆς, διαβάζοντας βιβλία, πὺ ἔγραφαν γιὰ ὡμορφὰς νέους, γιὰ μεγάλους ἔρωτες καὶ πὺ ἀνέφεραν ἓνα σωρὸ γοητευτικὰς φράσεις.

Ἐτσι ἔνοιωθε κι' ἐκείνη τὸν ἔρωτα. Ὅχι σὰν τὸν ἀνοστο ἔρωτα τοῦ ἀνδρός τῆς πὺ τῆς ἐπανελάμβανε ἀδιάκριτα:

— Μ' ἀγαπᾶς, χρυσό μου;

— Σὲ λατρεύω!...

Πόσο πληκτικὴ εἶχε καταστήσει ἡ ζωὴ τῆς! Ἡ Μπέσσυ ἦταν ἀδύνατον νὰ συγκρατηθῆ. Παρεσύρετο μοιραίως πρὸς τὸν ὄλεθρο...

— Γλυστράω, ἔλεγε σὲ μιὰ φίλη τῆς, πρὸς τὴν ἀπιστία. Λυπᾶμαι τὸν Μάριον, μὰ δὲν μπορῶ νὰ κάνω καὶ διαφορετικά.

Καὶ κάθε βράδυ τὸν περιεραζόταν μετὰ οἴκτο ἔτσι καθὼς τὸν ἔβλεπε νὰ διαβάζῃ τὴν ἡμερίδα του, κουρασμένος ἀπὸ τὴν καθυστερητὴν δουλειὰ.

Ἡ δηλητηριάστρια Μπέσσυ στὴ φυλακὴ.

τὴν βασανίζῃ μιὰ τρομαχτικὰ ἐνοχὴ καὶ ἐγκληματικὴ σκέψις.

Ἐνα βράδυ δίχως νὰ διστάσῃ τοῦ πρότεινε λοιπὸν τὴν ἐξῆς λογικὴ ὑπόθεσις:

— Ἀγαπητέ μου Μάριον, τοῦ εἶπε, οἱ φίλοι μας οἱ Οὐίλσον μοῦ ἐδήλωσαν χθὲς ὅτι ἀσφάλισαν τὴ ζωὴ τους. Κι' αὐτὸ, καθὼς καταλαβαίνεις, εἶνε μιὰ καλὴ δουλειὰ. Τί θὰ ἔλεγες ἂν σοῦ ἐπρότεινα νὰ τοὺς μιμηθοῦμε; Γιὰ σκέψου! Ἡ ζωὴ δὲν εἶνε αἰώνια. Αὔριο ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς δύο μας μπορεῖ νὰ μὴν ὑπάρχῃ. Βέβαια ὁ ἄλλος θὰ λυπηθῆ παραπολὺ γιὰ τὸν θάνατό του, ἀλλὰ δὲν θὰ ἔχῃ καὶ κανένα κέρδος. Ἄν ὁμῶς ἀσφαλισθῆ ὁ καθεὶς μας γιὰ ἓκατὸ χιλιάδες δολλάρια, τότε ὅποιος πεθάνει ἐνωρίτερα θὰ κἀνῃ τὸν ἄλλο εὐτυχισμένο.

Μπροστὰ σ' αὐτὴν τὴν τόσο... κυλακευτικὴ πρότασι τῆς γυναίκος του, ὁ Ὁπας ἔμεινε ἀναυδος. Ἐπειδὴ ὁμῶς τὴν ἀγαποῦσε, δὲν θέλησε νὰ τῆς χαλάσῃ τὸ χατῆ-

ρι. Ἄλλωστε ποῖος ἤξερε τῆς Μοίρας τὰ γραμμένα!...

Καὶ ὁ καθεὶς πράγματι ἀσφαλίσθηκε γιὰ ἓκατὸ χιλιάδες δολλάρια. Ἐπειτα, ὅταν τέλειωσε κι' αὐτὴ ἡ σκοτούρα, ὁ Μάριον βρῆκε πάλι τίς ἀπλὲς συνήθειές του, τὴν ἡμερίδα του καὶ τὴν μετρημένη συζυγικὴ του τρυφερότητα.

Ἡ Μπέσσυ Ὁπας ἐπίσης ἀφωσιώθηκε στὸ διάβασμα τῶν μυθιστορημάτων τῆς καὶ στίς σατανικὰς τῆς σκέψεις.

Τέλος, ἓνα πρωὶ τὴν ὥρα πὺ ἐτοίμαζε τὸ φαγητό, πῆρε τὴν ἀπόφασί τῆς. Προμηθεύτηκε λίγο ἀρσενικὸ καὶ τὸ φύλαξε. Ἐπειτα ἔφτιαξε τὸ φαγητό καὶ περίμενε τὸν σύζυγό τῆς.

Ἐνοιωθε μιὰ κρυφὴ χαρὰ πὺ θὰ τέλειωναν τὰ θάσανά τῆς. Καὶ σκεφτόταν πῶς ὅταν θὰ ἔπαιρνε στὰ χέρια τῆς τίς ἓκατὸ χιλιάδες τῆς ἀσφαλείας τῆς ζωῆς τοῦ συζύγου τῆς, θὰ πῆγαινε στὴν ὡμορφὴ ἀμμουδιὰ τῆς Φλωρίδος θὰ ἀγόραζε μιὰ μικρὴ βίλλα καὶ θὰ ζοῦσε μιὰ εὐθυμὴ ζωὴ διασκεδάσεων.

Ὁ Μάριον ἦρθε τὸ μεσημέρι κατάκοπος. Μόλις εἶχε τὸ κουράγιο νὰ τῆς εἴπῃ:

— Ἐχὼ μιὰ διαβολεμένη πείνα.

Καὶ ρίχθηκε σὰν λύκος στὸ φαί. Ἐπειτα ὅταν συνῆλθε, τῆς εἶπε μετὰ μιὰ εὐχαρίστησι.

— Καὶ τώρα ἂν ἔφτιαχνες ἓναν καφέ θὰ ἦσουν ἡ πιὸ ἀξιολάτρευτη γυναίκα τοῦ κόσμου.

(Συνέχεια στὴ σελίδα 44)

Η ΜΑΓΔΑ ΣΝΑΪΝΤΕΡ ΚΑΙ Η ΟΠΕΡΕΤΤΑ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 5)

ζμέσως τήν κλασική μουσική κι' άφωσιώθηκε στήν όπερέττα. 'Επίσης και ή πρωταγωνίστρια 'Ελσα Κράφτ είχε ώραια φωνή και χαρακτηριζόταν τόσο από τούς μουσικούς, όσο κι' από τήν κριτική ως «μεγάλη αιδός».

Οί Γερμανοί ωστόσο προχώρησαν ακόμη περισσότερο κι' έδωσαν μεγάλη σημασία στή μουσική τής όπερέττας, άδιαφορώντας άν έπρόκειτο για ένα ελαφρό θεατρικό είδος. Κι' έτσι έχουμε τόν «Καλλιότρο» και τόν «Βαρώνο Τσιγγάνο» τού Στράους, έργα πού θαυμάζονται για τήν άρτία κι' υπέροχη μουσική τους. 'Επειτα, ό Φράντς Λέχαρ με τίς όπερέττες του, έδημιούργησε τή «χρυσή έποχή» τού νέου είδους και τό έκανε πειά να θεωρηται ως... κλασικό!

'Η Μάγδα Σνάιντερ, ή έγγονή τής παλαιάς μεγάλης καλλιτέχνης, όπως μαντεύετε, ανατραφικε μέσα σ' ένα καθαρώς θεατρικό περιβάλλον. 'Ηταν μόλις δεκαέξη έτών, όταν πρωταγωνίστηκε για πρώτη φορά στή «Γκέισα» και στήν «Εύθυμη Χήρα» κι' από τότε θεωρείται ως μιá από τίς καλύτερες Βιεννέζες σουμπρέττες. 'Ωστόσο, ό κινηματογράφος τής άρεσε περισσότερο κι' έτσι, μόλις άρχισε ή βασιλεία τού ήχητικού, ή Μάγδα Σνάιντερ άφωσιώθηκε σ' αυτόν και «γύρισε» πολλές κινηματογραφικές όπερέττες, πού είνε κι' αυτές ένα τελείως νέο είδος.

'Η Μάγδα Σνάιντερ από τότε δέν έκανε παρά πολύ λίγες εμφανίσεις στα θέατρα τής Βιέννης. Τά «άγκαζαρίσματα» της στο Χόλλυγουντ, στο Βερολίνο και στο Λονδίνο τήν άπασχολούν τούς περισσότερους μήνες τού χρόνου κι' έτσι, κατά τίς διακοπές της, προτιμάει να ξεκουρασθή σε μιá λουτρόπολι, παρά να παίξει πάλι όπερέττες στα βιεννέζικα θέατρα.

ΕΝΑ "ΚΥΚΝΕΙΟ ΑΣΜΑ,,

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 26)

—Είμαι ό λόρδος Λάιτμαν... τού είπε με μιá φωνή πού ξάφνιασε τόν Πιέρ Μορμόν. 'Η γυναίκα μου θάρθη σε λίγο...

'Η φωνή του έμοιαζε με τή φωνή τής ώμορφης 'Αγγλίδας. 'Όσο για τά χαρακτηριστικά τού προσώπου του, ήσαν όμοια μ' εκείνης. Τά ίδια μάτια, τά ίδια χείλη, τό ίδιο χαμόγελο. 'Ο Πιέρ Μορμόν νόμιζε πως ήταν θυμα παραισθήσεως. "Έφερε τό χέρι του στο μέτωπο κι' έκλεισε τά μάτια. Μά μήπως λοιπόν είχε τρελλασθή;

'Όταν άνοιξε πάλι τά μάτια του, είδε τόν 'Αγγλο λόρδο να θγάξη τόν μονύελο, τό μουστάκι, τήν περρούκα τών μαλλιών και να παρουσιάζεται μπροστά του με τό πρόσωπο τής ώμορφης 'Αγγλίδας.

— Συγχωρήστε με, κύριε Μορμόν... τού ψιθύρισε δειλά.

— Τί σημαίνει αυτή ή κωμωδία!... φώναξε έξω φρενών ό διασημος κριτικός.

— Είμαι ό 'Αγγλος μίμος Χάρρυ Λάιτμαν... τού έζήγησε κείνος. 'Ηρθα στο Παρίσι για να δώσω μιá σειρά παραστάσεων, μα φοβόμουν τήν άδυσώπητη κριτική σας. Γι' αυτό, πριν παρουσιασθώ στον κόσμο, θέλησα να σας δείξω τήν τέχνη μου. 'Υποθέτω ότι μεταμορφώμαι τέλεια σε γυναίκα...

'Ο Πιέρ Μορμόν έσκυψε τό κεφάλι ντροπισμένος. 'Ο θυμός του οργά-οργά υπεχώρησε μπροστά σ' αυτήν τήν άμίμητη φάρσα και τέλος, ξέσπασε σ' ένα ήχηρό κι' ακράτητο γέλιο.

—Τό πάθημά μου, ώμολόγησε, είνε ή καλύτερη κριτική μου για σας!...

Κι' αλήθεια, όταν ό μεταμορφωτής Λάιτμαν έμφανίστηκε για πρώτη φορά στο Παρισινό Κοινό, ή κριτική έπιφυλλίδα τού «Φιγκαρώ» ήταν ένας ύμνος στήν ασύγκριτη τέχνη του. Αυτή όμως ή κριτική ήταν τό «Κύκνειο άσμα» τού Πιέρ Μορμόν. 'Από τότε δέν άσχολήθηκε πειά με τούς καλλιτέχνες τού θεάτρου.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ "ΝΕΥΡΟΣΠΑΣΤΟ,,

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 23)

παθητικό θυμα, τού άπάντησε ή Νέλλυ.

Τότε ύπως συνέβη κάτι πού κανείς δέν τό περίμενε. Αυτό τό «νευρόσπαστο» έγινε ξαφνικά άνδρας, ρίχθηκε επάνω στή Νέλλυ, τήν τσάκισε στο ζύλο και μόνο πού δέν τήν έπνιξε. Φεύγοντας δε από τό διαμέρισμά της, τής φώναξε :

— 'Ετσι πρέπει να τιμωρούνται ή γυναίκες τού είδους σου!

Θά γαντάζεσθε τώρα ότι ή Νέλλυ έκανε ένα τρομακτικό σκάνδαλο κι' ότι άναστάτωσε τό ξενοδοχείο. Κάθε άλλο. 'Ερωτεύθηκε μάλιστα τρελλά τό «νευρόσπαστο», έγκατέλειψε τούς τρεις συμμορίτες φίλους της και ζή τώρα μαζί του ύπακούοντας τυφλά στή θέλησί του.

Κι' όλοι στο Σαμονί άπορούν πως έγινε αυτό τό θαύμα και τόν θεωρούν άληθινό ήρωα.

Μά ή αλήθεια είνε ότι αυτοί άνθρωποι ήσαν πλασμένοι ό ένας για τόν άλλον. Και έπρεπε να δοσθούν για να τό καταλάβουν. Σήμερα ζούν ευτυχισμένοι. ΛΑΪ'ΟΝ ΤΖΕΡΑΛΝΤ

ΜΕ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ ΤΩΝ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΩΝ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 35)

— Και όμως άλλοτε σεν ήταν έτσι ό Γιάν Σάριτς. Είχε σαράντα παλληκάρια και ήξερε όλα τά κρυφά μονοπάτια τών συνόρων. 'Από εκεί, κάθε νύχτα, περνούσε τά λαθραία έμπορεύματα μπροστά στή μύτη τών άστυνομικών και τών τελωνοφυλάκων. 'Ιόν καιρό πού επαναστάτησε ή 'Ισπανία, ό Γιάν Σάριτς βοήθησε τούς πλούσιους άριστοκράτες να μεταφέρουν στή Γαλλία τούς θησαυρούς και τά θαρύτιμα κοσμήματα τών γυναικών τους. Κ' ήταν τόσο τιμιος κι' αυτός και τά παλληκάρια του, ώστε δέν χάθηκε ούτε μιá πεσοέττα!

— 'Ηταν πρό πάντων έξυπνος, μου άκάντησε ό «βασιλεύς» τών λαθρεμπόρων. "Ηξερε καλά τή δουλειά του. Μιá φορά επέρασε από τό τελωνείο τών συνόρων έχοντας στήν πλάτη του ένα σακκούλι με τήν τροφή του. Οί άστυφύλακες τόν σταμάτησαν. Τόν έψαξαν, εκύτταξαν τό σακκούλι άδιάφορα. Είχε μέσα λίγες όκάδες σούκα και ψωμί. "Ετσι τόν άφησαν ελεύθερο. Κι' ώστόσο σε κάθε τέτοιο σύκο ήταν κρυμμένο κι' από ένα διαμάντι! Πέντε εκατομμύρια πεσοέττες άξιζε τό περιεχόμενο τού σακκουλιού, μά κανείς δέν μάντεψε τήν αξία του!

'Ο Γιάν Σάριτς μου διηγήθηκε κατόπιν τούς άγώνες πού έκανε με τά παλληκάρια του για να μη σκοτώνουν τους άστυφύλακες. Κι' αλήθεια αυτός ό «βασιλεύς» τών λαθρεμπόρων είχε έρθει πολλές φορές στα χέρια με τούς άστυνομικούς, είχε τραυματισθή, μά ποτέ δέν είχε σκοτώσει κανέναν. Συχαινόταν τά αίματα, γιατί φοβόταν τήν Κόλασι. 'Η θρησκοληψία τού Γιάν Σάριτς είνε πασίγνωστη στή χώρα τών Βάσκων.

Σήμερα ό «βασιλεύς» τών λαθρεμπόρων είνε ακόμη κι' ένας ευτυχισμένος παππούς. 'Η δυό ώμορφες κόρες του πού παντρεύτηκαν τού έχουν χάρισει ένα σωρό έγγόνια. Κι' ό Γιάν Σάριτς, όμως, όταν θρίσκεται μαζί τους, δέν τους διηγείται τά ήρωικά του κατορθώματα. Δέν θέλει να τούς κάνει λαθρεμπόρους, γιατί οί σημερινοί λαθρέμποροι κάνουν ένα σωρό έγκλήματα. Κι' ό Γιάν Σάριτς δέν θέλει να πάνε στήν Κόλασι αυτά τά άθώα πλάσματα πού τόν λατρεύουν, χωρίς να ξέρουν τό περιπετειώδες παρελθόν του.

ΡΟΖΕ ΣΑΡΡΩ

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΜΙΑΣ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΤΡΙΑΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 28)

Κ' ή Μπέσου εφτιαξε τόν καφέ, αλλά δέν παρέλειψε να ρίξει σ' αυτόν και τό άρσενικό.

'Ο σύζυγός της τόν ήπιε άνύποπτος. "Υστερα όμως από λίγο έκανε ένα μορφασμό πόνου και φέρνοντας τά χέρια του στην κοιλία του έγινε κατάχλωμος. Καί ξαφνικά σωριάστηκε καταγής, και άρχισε να ούρλιάζει και να σπαράζει.

'Η Μπέσου φαίνεται ότι δέν είχε ποτέ δηλητηριασθεί, γιατί μόλις είδε τό φριχτό μαρτύριο τού συζύγου της, τρελλή από τόν φόβο της, έτρεξε να φωνάξει άμέσως έναν γιατρό και να τού έξηγήσει τι συνέβαινε.

Κι' ό γιατρός κατάφερε να σώσει τόν Μάριον από τόν θάνατο.

Μά αυτή ή ιστορία έφθασε σ' αυτιά τής άστυνομίας, ή όποια και συνέλαυε τήν Μπέσου καταγγέλλοντάς την επί άποπειρά δηλητηριάσεως τού συζύγου της.

'Η δίκη τής Μπέσου εκίνησε τό ενδιαφέρον όλου τού Σικάγου. Φαντασθήτε όμως τήν έκπληξι τών δικαστών, όταν ήκουσαν τόν Μάριον να τούς παρακαλή να μη καταδικάσουν τή γυναίκα του.

— Μή μου τήν στερήσετε! Ικέτευσε. Τήν άγαπώ τόσο πολύ.

Και τήν φίλησε με τρυφερότητα στο στόμα.

Οί δικαστάι όμως έκαναν τό καθήκον τους. "Εστειλαν τήν Μπέσου για δυό χρόνια στα κάτεργα. Κι' ό έρωτευμένος Μάριον περιμένει ύπομονετικά να έκτίση ή Μπέσου τήν ποινή της για να τήν πάρη πάλι κοντά του και να ζήσουν... ευτυχισμένοι χωρίς να σκέφτεται ότι μπορεί να τόν δηλητηριάσει άλλη μιá φορά χωρίς όμως τότε να... μετανοήσει. ΤΖΑΚ ΣΜΙΘ

ΟΙ "ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ,, ΚΑΙ ΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΤΟΥΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 24)

φτωχή μοδίστρα μισό εκατομμύριο δολάρια. Τής τά είχε κληρονομήσει ένας θεός της πού είχε πεθάνει ξαφνικά στήν 'Αλάσκα!...

— "Α, τώρα πειά θα ξεκουρασθώ και θα ζήσω πραγματικά ευτυχισμένη... έκανε ή μοδίστρα.

Μά ή κληρονομιά αυτή δέν τής έφερε τύχη, γιατί ό άνδρας της άρχισε να σπαταλά τήν περιουσία τους, να τίς κάνει άπιστίες και μιá ήμέρα τέλος τήν παράτησε κι' έφυγε για τήν Εύρώπη με μιá φίλη της.

Κατά τήν γνώμη λοιπόν τού γεναλόγου Μόρρισον, πού είνε από τούς πιδό διασήμους τού Νέου Κόσμου, τά ξαφνικά πλούτη πολύ σπάνια φέρνουν τή χαρά και τήν ευτυχία.

"Ας παρηγορηθούν λοιπόν όσοι δέν έχουν «θεούς» στήν 'Αμερική... ΠΩΛ ΜΠΡΕΝΓΚΙΕ